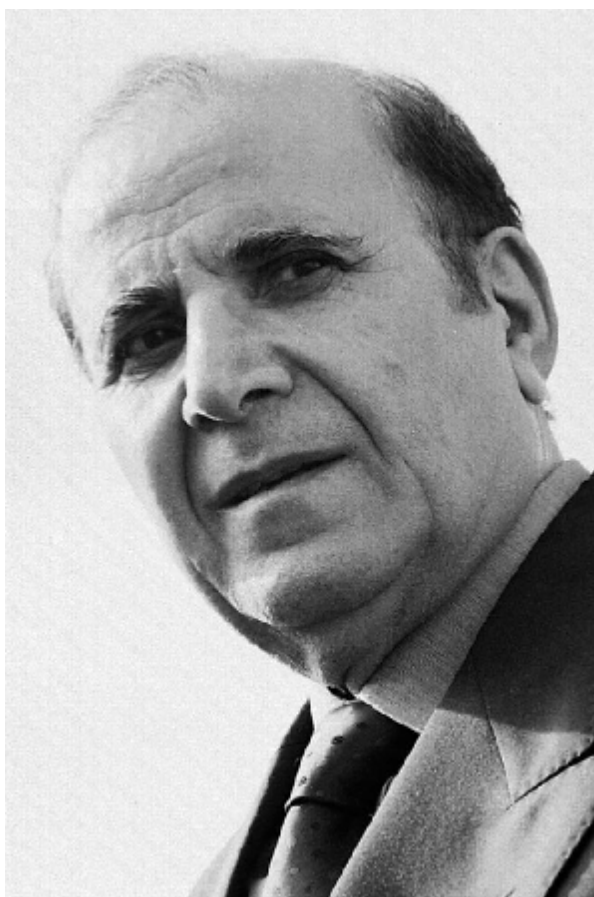

یادبود استاد علم و اخلاق دکتر محمد حسن خالصی

دکتر بهرام ملکوتی*

تصویر 1- مرحوم دکتر محمد حسن خالصی

صبح سرد و ابری یکی از روزهای دی ماه 98 بود. در اولین ساعات سپیده دم خبری اندوه بار پرسه‌های بامدادی من را میان دنیای مجازی متوقف نمود. پیام، درگذشت فرزانه‌ای از تبار نخبه‌گان این دیار کهن، دکتر محمد حسن خالصی در سرزمینی فراسوی

نویسنده پاسخگو: دکتر بهرام ملکوتی
تلفن: 88501036

* جراح گوش و حلق و بینی، بیمارستان مهاد

آبهای نیلگون این کره خاکی بود و در تعاقب آن شوری اشک جاری شده از چشم‌هایم به همراه بهتی عمیق من را به یاد جمله‌ای انداخت که به خاطر ندارم آن را کجا خوانده بودم: «ما عزیزانمان را پس از سفر ابدی میان قاب عکس نظاره می‌کنیم و آنها درون کاسه سر ما به زیست ادامه می‌دهند». دکتر خالصی ژرف اندیشی آینده‌نگر بود که همواره جستجوی آفاق علم را مد نظر داشت و همه دستیاران دوره فوق تخصصی گوش را به همین وادی رهنمون می‌ساخت و او بود که از سال‌ها قبل با انتخاب حیطة «جراحی گوش» افقی نوین را برابر دیده‌گان ما گشود و در محدوده‌ای با عرض اندک اما عمقی تا ژرفای کهکشان به بارور نمودن جوانب مختلف آن در کشور پرداخت. ایشان حاصل سال‌ها تجربه آکادمیک و تدریس خود را در راستای ارتقاء علمی و آگاهی دستیارانش بی‌دریغ عرضه می‌داشت و شادی وصف‌ناپذیر موفقیت را با آنان سهیم شده و در این راه بی‌هیچ چشم‌داشتی کوششی خستگی‌ناپذیر را متحمل بود.

دوران دستיاری اینجانب در سال 63 شروع و سال 66 پایان یافت (در دهه 60 رشته گوش، گلو و بینی سه ساله بود) و این سال‌ها مصادف با مدیریت گروه توسط زنده یاد دکتر مرشد بود و لذا استاد خالصی زمان بیشتری برای آموزش عملی دستیاران داشت. از فرصت استفاده نمودم و بلافاصله با پیشنهاد استاد خالصی به صورت پیوسته دو سال دوران فلوشیپ گوش را شروع کردم که در سال 68 پایان یافت. با عضویت در هیئت علمی دانشگاه تهران شانس بیشتری را یافتم تا در محضر استاد بهره‌مندی از تجارب علمی ذیقیمت ایشان را آغاز کنم. سالیان متمادی بودن در کنار استاد (در بخش دولتی و خصوصی) ویژگی‌های افزونتری از صفات استاد را برایم آشکار ساخت که برخی از آنها عبارتند از: اعتدال، هوشمندی، فروتنی، نواندیشی، بلند نظری، عقلانیت، صبر، امید بخشی، وقت‌شناسی و میهن دوستی.

استاد خالصی در طول زندگی پربرکت‌شان در عرصه‌های علمی و مدیریتی در تماس نزدیک و گاه طولانی با سایر اساتید گروه‌های علمی دانشگاه‌های سراسر کشور بودند.

کار گروهی هنوز در ایران جایگاه شایسته خود را نیافته است، اما فروتنی، نواندیشی و بلند نظری استاد ایشان را واداشت تا در عرصه طبابت خصوصی تعدادی از شاگردان خود را مشارکت دهند و بخش زیادی از بیماران خصوصی و نحوه مدیریت درمان آنها را بخصوص در دهه 80 که اوج شهرت و محبوبیت‌شان بود، با شاگردان تازه‌کار خود سهیم گردند. در آئینه صفاتی که از استاد نقل شد، ایشان جامع فضیلت‌های مهم انسانی بودند.

استاد بصورتی خستگی‌ناپذیر تلاش علمی منظم داشتند و همین صفات در اغلب دستیاران ایشان تسری یافت. خرد، آگاهی و متانت ذاتی استاد مثال زدنی بود و بخوبی می‌دانیم که رسیدن به این فضیلت‌های انسانی بسان فتح قله‌ای است که دست‌یابی بدان چالشی سترگ را می‌طلبد.

سفر ابدی استاد وصف‌ناشدنی است. برای روح والای ایشان آرمزش آرامشی ابدی را آرزومندم و امیدوارم بتوانم در چند صباح حیات خویش در این دنیای فانی به ذره‌ای از فضائل انسانی ایشان دست یابم.